

- זמן אלול -

חידוש בפרשה

"והיה כי תבוא"

אל הארץ אשר ה' אלוקיך נותן לך נחלה" [כו-א']

אמר רבינו "אביר יעקב" אבוחצירא זצ"ל: אין "והיה" אלא לשון שמחה, והנה, כיצד אדם יכול לשמוח בעולם הזה? הרי אם יש לו מנה רוצה מאתיים, ואם יש לו 200 רוצה 400, כל ימי עני רעים, ואילו העשיר - מרבה נכסים מרבה דאגה, א"כ אין

לך אדם מאושר!

אך דרך אחת יש לאושר, אחת ויחידה: "והיה", לשון שמחה, "כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלוקיך נותן לך נחלה", אם תדע שהכל בידי שמיים, ואין אדם נוגע במה שמוכן לחבירו כמלוא נימה - אזי אין מקום לדאגה, ולא ליגון ולאנחה, וממילא שורה השמחה!

אביר יעקב
ואבוחצירא!

זמני שבת:

כניסת שבת - 18:32

צאת שבת - 19:36

ר"ת - 20:13

הזמנים לפי אופק נתיבות

גם אתה יכול להיות מוכה הרבים!!! באפשרותך לקבל את העלון במייל מדי שבוע ולהדפיס כמה עותקים שתצרכה ולהפיץ לחבריך ולזכות גם אותם בד"ת לשולחן שבת: Sh606marom@gmail.com

הפטרה: "קומי אורי" [שעה ט']

פרשת כי תבוא

24 סדר היום...

עצה לזכות בדין...

כתוב במדרש שמואל, כי בשעה שהאדם בא לפני בית דין של מעלה, הקדוש ברוך הוא רוצה כי האדם יסכים עם פסק הדין שיפסקו עליו, אך מאחר שאין אדם רואה חובה לעצמו, ועל כל עוון שיוכיחו לו שעשה, הוא ימצא הסברים למה לא מגיע לו להיענש.

לכן לפני שדנים את האדם, הקדוש ברוך הוא מלמד את האדם את כל דיני התורה. כעת הוא מבין לעומק את חומרת העוונות, ויודע מהו עונשם של כל החטאים. עכשיו מציגים לפניו מקרים שונים, וכביכול נותנים לו להכריע בהם את הדין; מה דינו של העובר עברה פלונית, מה עונשו של העושה חטא אלמוני, וכן הלאה.

האדם חורץ את הדין בבטחה לאור הידע שרכש, ומכריע ללא הסוס לחובה כפי שלמד מן התורה שלמדוהו. ואז לאחר פסקי הדין, מראים לו כי אלו עברותיו ואלו חטאיו, ולמעשה הוא חרץ את דינו במו פיו. כעת שוב אין בידו במה להצטדק, וכל שנותר לו הוא להצדיק עליו את הדין.

וכך נהג נתן הנביא, כאשר נשלח על ידי הקדוש ברוך הוא להוכיח את דוד המלך על מעשה בת שבע. הוא בא אליו בעקיפין, ומתחיל לספר לו על עשיר אשר גזל את כבשתו היחידה של העני. דוד שומע זאת, וייחר אף דוד באיש העשיר מאד, ויאמר אל נתן: חי ה' כי בן מות האיש העושה זאת, ואת הכבשה ישלם ארבעתים".

אז פונה אליו נתן הנביא באפן ישיר, ואומר לו: "אתה האיש!!!" לאחר שדוד המלך חרץ את דינו, לא נותר לו במה להצטדק, והוא אכן מודה ואומר: "חטאתי להשם".

אולם, אומר הבעל שם טוב, אדם שמרבה לדון את הזולת לכף זכות, הרי כשיבקשו ממנו חוות דעת על מעשיו של השני, מיד ידון אותו לכף זכות כפי שהיה רגיל לדון בעולם הזה, וממילא גם אותו ידונו באותה מדה, ויש לו סיכוי גדול לצאת נקי בדין. הרי לפנינו מליץ

יושר שיוכל לזכות את האדם ביום הדין הגדול והנורא.

להצלחה עם ישראל: גם אני! "מקבל על עצמי שלא לדבר כלל!!! בשעת התפילה וקריאת התורה"

העלון מוקדש לעילוי נשמת אבי איש החסד ה"ה מיכאל בן רבקה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

העלון מוקדש לעילוי נשמת אבי איש החסד ה"ה מיכאל בן רבקה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

גדולי ישראל, והפסם:

הגאון הצדיק

רבי אליהו לופיאן זצ"ל

זינע"א

[כ' אלול תשל"ל]

צדיק פלאי ובעל מידות נשגבות, מגדולי בעלי המוסר ומרביצי תורה מפורסם. מתלמידיו של הסבא מקלם ורבי יצחק בלזר. סדר יומו היה מחושב ושליטתו העצמית הייתה לשם דבר. לתלמיד אחד שהמתין בתחנת אוטובוס והפנה את ראשו לראות אם הוא מגיע כבר, אמר שבקלם היו מייסרים אותו על הטית הראש שלא לצורך.

עמד בראשות ישיבת קלם עוד לפני מלחמת העולם הראשונה ולאחר שנים התמנה לראש ישיבת עץ חיים בלונדון. בשנת תשי"ג עלה לארץ ישראל וסגר שיחות מוסר נפלאות לשומעי לקחו. לאחר מכן התמנה למנהלה הרוחני של ישיבת זכרון יעקב ובברכתו של החזן א"ש האריך ימים במשרתו והעמיד אלפי תלמידים.

זכה לגילוי אליהו, ומסופר שכאשר אשתו חלתה התגלה אליהו אליו והורה לו על עשב מסוים, ולאחר שבישלו והשקה את אשתו ממנו, התרפאה בדרך.

בזמן מלחמה, שהה פעם במקלט עם שכנים וידידים, וכשנודע לו כי במקום מדברים לשון הרע ולא עלה בידו להניאם, החליט לצאת. הסכנה מלשון הרע גדולה מסכנת המלחמה, אמר ויצא יחד עם בני משפחתו. לא עבר זמן רב, ופצצה קטלנית נפלה על המקלט הראשון וגרמה להרס ואבדות.

נפטר בשיבה טובה בשנת תשל"ו ודרשותיו ושיחות המוסר שלו, נקלטו בספר הנודע "לב אליהו" בעריכת תלמידיו.

ואלה האספטים

[העולם אומר]

"לא על הכישרונות ראוי האדם

לשבח-

אלא על אופן שימושו בהם!..."

במחשבה שניה...

הכל הולך אחר הראש...

"ולקחת מראשית כל פרי האדמה" [כו-ב']

כשזוכה האדם לקדש את ראשיתו של היום לעבודת ה' יתברך, ביכולתו להיות סמוך ובטוח שכל מעשיו באותו יום יהיו לשם שמים. אולם, אם ראשיתו של היום עוברת על דברים של מה בכך, על קריאת עיתונים ופטפט בעלמא, עלולים גם תפילתו ולימודיו בהמשך היום להראות בהתאם.

אל ה"אמרי חיים" זצ"ל הגיע חסיד ותינה את צרתו: "רבי, מחשבות זרות מטרידות אותי בתפילתי ואיני מצליח להתגבר עליהן. מה אוכל לעשות כדי להינצל מהן?".

נענה ה"אמרי חיים" ואמר: "ראשית, מחובתנו לבחון מה הן המחשבות הזרות אודותיהן אתה שח. ראה נא, כשאדם קם לפנות בוקר, טובל במקוה וממהר ללמוד דף גמרא ולאחר מכן בשעה שהוא עומד להתפלל, באות לו מחשבות בתפילתו - הרי שהן מחשבות זרות.

אולם כאשר אדם קם בשבע בבוקר, יורד לתא הדואר, אוסף משם את העיתון ועובר עליו בעיון בתוספת כוס קפה, ולאחר מכן נוטל לו את התפילין ופוסע בניחותא לבית הכנסת לא לפני שפטפט על דא ועל הא עם כמה ממכריו... כשבאות לו מחשבות תוך כדי התפילה, אין הן מחשבות זרות כלל וכלל, אדרבא, התפילה שלו היא הזרה במערכת הזו..."

רק אדם ש"ולקחת מראשית", נוטל את הראש, שהוא ראש השנה, ראש חודש, ראש השבוע וראשית - ומקדשו לעבודת ה' ולשם שמים, הוא יזכה לכוון את ההמשך שכולו לעבודת ה' ועליו נאמר "החכם עיניו בראשו".

שנת לימוד תורה בשבת שווה x 1,000 !!!

לעילוי נשמת: מיכאל בן רבקה, ברוך בן אסתר, שמחה בת היגט מרגלית, שושנה בת אסתר, יהודית בת לינה, יוסף בן איטה, שמעון בן סוליקה, יקות בת חנה, ת.נ.צ.ב.ה. עם שאר נפטרי ישראל, אמן! לפרש"ש: חיה בת נחמה בתיה, דוד חי בן דיאמנטה לוש"ק; מוריה מרים בת אורה שמחה, תקווה בת עליזה, לוח"ג: משה בן שמחה. ולהצלחת: לאה בת אורה, שלמה בן רחל, שילת בת לאה, שילת בן לאה, מלאכי בן לאה עילאי בן נחמה, ישראל בן ציפורה.

למכתב הגיליון במייל: Sh606marom@gmail.com

שיאים ונפלאות

השקנאי...

עוף זה חי וניזון מדגים שהוא שולה מן הים. ארכו עד 1.80 מטרים ומוטות כנפיו 2.80 מטרים והוא מיטיב לעוף.

כיצד הכין לו ה' יכולת לזוז והרי דגים הם מתחת למים והעוף עף על פני המים? אלא הוא טס מעל פני המים, בגובה נמוך מאד וקרוב לשטח פני המים וכאשר רואה להקת דגים, הוא צולל במים ואוסף אותם.

בעופות אחרים אצבעות הרגליים מפרדות, אך אצל השקנאי כל האצבעות מאחזות בקרום שחיה, המקלה על שחיתו.

כיצד הוא עולה שוב מהמים בהם צלל? במים הוא מסגל להתרומם בזכות כיסי אוויר, מעין ספוג, שמתחת לעורו ויש קשר בין מערכת הנשימה שלו לחללי האוויר הללו. תופעה זו איננה בשאר העופות, והוא תזמון נפלא שהכין ה' למטרות פרנסת העוף הזה.

השקנאים הללו הם חברתיים זה לזה, לצרך הדיג הם שוחים בשורה חזיתית, מגרשים את הדגים לכיוון מי החוף [משם אין להם לאן להמלט] סוגרים עליהם ושולים אותם.

אוצר הנפלאות

כל הקללות עתידות

להפוך לברכות!!!

"שורך טבוח לעיניך ולא תאכל ממנו חמורך גזול מלפניך ולא ישוב לך צאנך נתונות לאויביך ואין לך מושיע" מובא בספרים כי עתידות צ"ח הקללות שבפרשת כי תבוא להיהפך לברכות. כיצד? אמנם, **אומר החיד"א**, אם נהפוך את סדר הפסוק מן הסיפא לרישא, נראה היאך הופכת הקללה לברכה: "מושיע לך, ואין לאויביך נתונות צאנך, לך ישוב ולא מלפניך יגזול חמורך, ממנו תאכל, ולא לעיניך טבוח שורך".

חזק קצרו וקוּעַץ

לארץ ישראל עולים!...

פעם הגיע אל ר' יחזקאל הלברשטאם זצ"ל יהודי עשיר מאוד בעל נכסים רבים אשר נפל מנכסיו ואמר לו: "רבי ברכני! פשטתי את הרגל ואני רוצה לברוח לארץ ישראל".

קם ר' יחזקאל מכסאו והחל צועק בקול גדול: "מה?!?! פשטת את הרגל ואתה רוצה לברוח לארץ ישראל? לאמריקה בורחים אבל לארץ ישראל עולים!..."

חפש ברשי

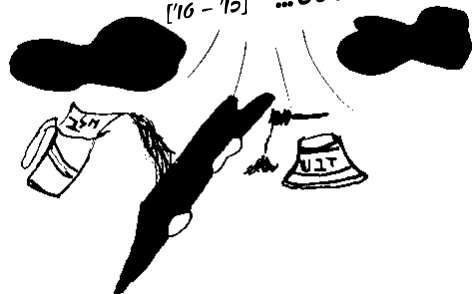
בכמה שפות צריך

לבאר את התורה???

ציור בפרשה...

"השְׂקִיפָה מִמָּעַל קוֹצֵץ מִן הַשָּׁמַיִם וְזָרַק אֶת אֶתְנֶךְ אֶת יִשְׂרָאֵל וְאֶת הָאֲזִיקָה אֲשֶׁר נָתַתָּ לָנוּ כְּאֶשֶׁר נִשְׁמַע לְאֲזַזְתֵּינוּ אֲרָץ זָבֹת חַלְשֵׁי אֲזַזִּים" [כו' - י"ו]

סיפור לשנת!

תשלום הגון על ביקור הרב...

"ברוך אתה בבואך" [כה"ו]

בברכה זו שיתברכו הבריות וישמחו בבואו של אדם לביתם התברך **רבי אברהם ענתבי זצ"ל, רבה של ארם צובא**, כפי שמובא בספר "**אבותינו סיפרו לנו**", וברגישותו ובטוב ליבו השכיל להשתמש בברכה זו לצורך הטבה ליהודי קשה יום מאנשי קהילתו.

הדבר ארע כאשר הילך לו באחד הימים ברחובה של עיר והנה לקראתו יהודי ממרר בכי.

"מה לך, רבי יהודי?", נפנה רבי אברהם ושאלו בדאגה.

"לויתי סכום גדול לסחור בו והפסדתי במסחרי" - שח לו היהודי - "המלוה תבע אותי לדין תורה וכעת יצאתי חייב בדיני... מה אעשה ואין בידי מאומה לשלם?".

הרב ברך אותו, התעניין בזהותו של המלוה וביקש ממנו לבוא אליו למחרת היום באותה שעה.

למחרת היום, מיד לאחר התפילה, ביקש הרב מבנו רבי יצחק זצ"ל ללוותו לביתו של העשיר המלוה. כשראה אותו העשיר ההדור בלבשו, מלווה על ידי בנו עומד בפתח ביתו לא היה קץ להתרגשותו.

"יכנס, כבוד הרב יכנס! ברוכים הבאים! איזו זכות וכבוד היא לי!".

"זכות? איזו זכות..." הפטיר הרב.

"זכות גדולה ועצומה", התלהב העשיר.

"מכיר אני את גוזמות הסוחרים", חייך הרב.

"באמת ובתמים" - הניח העשיר ידו על ליבו - כבוד עצום ורב הוא לי!".

כמה הוא שווה לך כבוד זה, שלוש מאות גרוש?".

"הרבה יותר!" קרא העשיר, "אני מעריך אותו באלף דינרים!".

"הבאמת ובתמים תדבר?", פקפק הרב.

"ודאי בהן צדק!".

"אם כך, הבא נא את שטר חוב של פלוני העני. הלא יודע אתה שמטה ידו ואין בידו לשלם את חובו!".

לשמע הדברים מיהר העשיר והביא את השטר ולגד עיניו קרעו הרב והניח את הקרעים בחיקו. "עכשיו", אמר, "ערוך נא את השולחן לפת שחרית ונצדיק את מחיר הביקור!..."

תוך דקות ספורות נערך שולחן כיד המלך, הרב ובנו הסבו לסעודה ובמהלכה השמיעו דברי תורה מאירים ורעיונות המושכים את הלב, בנוסף לברכות רבות שהמטיר הרב על ראשו של העשיר שלא הצליח להסתיר את אשורו.

כששב הרב לביתו כבר המתין לו העני. מיהר הרב, נתן את קרעי השטר בידיו וברך גם אותו בהצלחה מרובה.

חייב אדם להשלים פרשיותיו עם הציבור שניים מקרא ואתד תרגום!

